Ч. 279. Середа 28 (15) грудня 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — З польского сторонництва людового.— Ческо-німецкі переговори.—З Угорщини.

Про ситуацию висловлює в „Vaterland-ї“ член палати панів ґр. Менсдорф свій погляд, обороняючи міністерство бар. Бінерта перед докорами Чехів і промовляє за порозумінєм з Німцями. Вкінци запитує: длячого парляментарна більшість має все творити ся після национальних бльоків? Таким способом не можна дійти до доброго висліду. А до того все опісля нарікають, що править ся против одної або другої народности, а то повинно в Австриї скінчити ся. Поодинокі народности повинні змагати до того, щоби були заступлені в обох таборах, в більшости і в опозициї. Чиж лише після народности можна ділити ся, чи нема ще инших, може важнійших критериїв, як народна приналежність? — На сї виводи ґр. Менсдорфа замічає „Reichspost“, що народна приналежність і гуртоване після неї не є послідною цілию зєдиненя. Але щож коли всякі парляментарні змаганя остають марними, поки не дійде до порозуміня між австрийскими народами і поки бодай приблизно не поведе ся рішити национального питаня. Порозумінє між народами є неможливе, поки не поведе ся всї сторонництва спровадити на одноцїлу основу национальну, так щоби нарід стояв против народу, міряв і цінив свої сили і тим способом було би можливе порозумінє.

Без зєдиненя сторонництв в цїли национального порозуміня все вибивав би ся наперед демаґоґічний радикалізм, обопільне перелїцитовуванє национальної фрази не мало би кінця, а умірковані і згідливі булиб пятновані яко зрадники народу. Пражскі переговори мали в осени успіх наслідком злуки национальних сторонництв, а скоро ческі радикали пішли своєю дорогою і відлучили ся від ческого табору, розбили ся переговори. На німецкім боцї бачимо такі самі прояви.

В Бернї говорив пос. Сляма про політичне положенє і зазначив, що розчарованє і шкоди заподіяні ческому народови приневолили ческих послів утворити одноцїльний клюб. При твореню нового кабінету не повинні Чехи вдоволити ся міністром земляком і рільництва, але повинні домагати ся важнійшої теки.

Виділ начальної ради польского сторонництва людового радив в пятницю в Кракові від год. 10 рано до 1 по полуднї і від 2 до 5. В нарадах взяло участь 12 членів виділу і посли Среднявский і Вітос. Проводив нарадам презес п. Стапиньский, котрий обговорив обширно політичне положенє у Відни і становище людовців супротив подій в Колї польскім і радї державній. Подрібно зреферував про хід переговорів і про становище людовців супротив представителїв польскої демократиї. Консерватистів робив головно відвічальними за інтриґи, котрі Колу польскому не дають сконсолїдувати ся. Консерватисти хотїли би скомпромітувати людовців і демократів, щоби доказати, що лише консерватисти спосібні кермувати політикою краю і народу. Яко охоронне средство против сеї роботи консерватистів Стапиньский предложив союз демократичних ґруп. По живій дискусиї ухвалено одноголосно резолюцию: „Бажаючи усунути шкідні стремліня консерватистів в Колї польскім, виділ начальної ради людового сторонництва заявляє ся за тим, щоби посли сторонництва навязали переговори в тій цїли, щоби довести до союза демократичних елементів в Колї польскім. Послам сторонництва лишає ся вільну руку в виборі доріг і средств діланя в сій справі“.

Про ческо-німецку конференцию, яка відбула ся онногди в Празї, доносять слідуючі близші подробиці: Умисно перечено до послідної хвилї, що конференция збере ся, а роблено то в тій цїли, аби задержати єї в тайнї. Присутні були ґр. Тун, ґр. Клєм Мартініц, ґр.

ДАВНІ СПОМИНИ.

Оповіданє з француского.

Хмарно було і мрака падала, коли найманий повіз задержав ся перед Тріянон. Висів з него мужчина около сороклїтний, войскової постави, котрого хороше лице було в тій хвили захмарене від злого настрою.

— Ще лиш дощу недоставало!—воркотів крізь зуби. — Яка глупа видумка прийшла менї до голови. Ні, справдї аж не хоче ся вірити!

Поглянув на годинник.

— До того всього я ще й зле обчислив ся. Цїлої пів години ждати! Дурак!

Той, що так сам себе ганьбив, кинув оком на алеї, ведучі до басену Аполля; але вогкість, яка там була, не заохочувала зовсім до проходу, хоч ті алеї були гарні, мимо початків падолиста, а гарні були тою трогаючою і зворушуючою красою, котрій грозить смерть, котра має вже лиш хвилю житя і в тій одній хвили щедро розкидає свої скарби. Не було сухих спек сего лїта і пречудний версальский парк представляв ще на небогато днів цїлі филї листя надїленого красками осени.

— Бажаєте оглядати?—спитав провідник.

Пан де Бресль трохи не відповів, що знав то місце від давна і так добре, що сам міг собі служити за провідника, але здержав ся, користаючи з тої нагоди, аби схоронити ся перед дощем.

— Добре, оглядаймо. Але нічого більше лише приватні комнати королевої. Бриджу ся вашим великим Тріянон, опоганеним Людвиком Филипом.

Провідник поглянув на него з таким обуренєм, немов би пан де Бресле допустив ся зневаги пануючого, бо не стрітить ся хиба ні одного провідника, котрий би супротив минувшости, котрої є сторожем, був рівнодушний, як би то годило ся в часах републики. Той, о котрім бесїда, полишив ся так як кождий инший на єго місци вірним слугою помершик королів і почитав навіть память приватних вечер Людвика XV і котрих місце показував майже з релїґійною почестию кождому, хто оглядав то погорджене Тріянон.

— Дуже добре, отже розпічнемо від кінця — сказав з зимною вічливостию.

Відтак зміняючи голос і виголошуючи як ученик вивчену лекцию, говорив:

— Отсе, панове і пані, простий павільон, збудований Ґабріелем в р. 1766; королева Мария Антонїя зробила з него улюблену свою резиденцию.

Не слухаючи безцїльних пояснень, даваних родинї Американців, не розуміючих ні слова по француски, офіцир — бо рішучо був ним — перебігав хороші закутини, які мали для него инший, не так віддалений спомин як Мария Антонїя. Чиж не тут іменно хоронив ся з нею також в днї слоти--в дощ, який був єму дуже наручний — в часах, коли прибував на перші сходини поспішнїйше і більше зворушений як нинї?

Коли провідник звертав увагу на різьби, пояснював призначенє кождої комнати, він слухав сьвіжого і дзвінкого голосу, повтаряючого слова, які — як видає ся залюбленому — ніколи ще не були уживані, помимо того, що они старі як сьвіт; чув легку ручку опираючу ся на єго рамени і вдихував в себе ніжний запах фіялків.

Був підпоручником, залюбленим в найкрасшій молодій дївчинї в Версалю, в тій Сильвіянї, котрої дороге імя було тепер в незгодї зі становищем учительки музики, поважної, шанованої і вже старшої. Єго Сильвіяна з Тріянон приготовлювала ся до артистичної карири, яка мала єї — признавала ся до того лиш перед ним — довести до великої Опери, а тимчасом музичні студиї давали їй взглядну свободу супротив матери. З тої свободи користали і надуживали єї навіть в двійку. І які рами до тої ідилї, ті безчисленні гаї з мітолоґічними назвами, та будова скал і альтанок, нагадуюча лїтні фестини, в котрих король сонця догоджував своїм забаганкам! Який примір з тих русалок, котрі лише на те утікали, аби за ними гнати ся. На тих зелених килимах, топтаних тілько малими черевичками, по котрих пересунуло ся тілько атласових суконь, той молодий підпоручник і та мала міщанка були мов князь і княгиня, для котрих той цїлий пречудний парк був немов би сотворений. А однак то, що було для него розкошию, поезиєю і одушевленєм, видаєсь єму тепер по

Чернін, др. Бернрайтер, др. Еппінгер, др. Урбан, др. Северда і Двожак. Нарада тревала три години і як зачувати, принесла успішний вислід.

Згоджено ся стреміти до того, аби сойм, скликаний на одно засїдане, ухвалив краєві конечности з коротким реченцем і вибрав постійну комісию, котра в тім реченци має покінчити свої народно-полїтичні працї. Очевидно, що передтим мусять згодити ся на той проєкт клюби.

Отже ческий клюб збере ся дня 28 с. м., а німецкий дня 2 січня, аби займити відповідне становище. Чеські радикали вправдї отягають ся доси, однако є надія, що й они дадуть ся втягнути до участи в конференциї.

Ческий посол Удржаль, обговорюючи справу конференциї і полїтичне положене в аґрарній часописи „Venkov“, доходить до внесеня, що співдїлане Чехів в палатї послів мусить бути безусловно зависиме від попередної згоди на конференциях і від урухомленя ческого сойму.

На Угорщині, як доносять тамошні часописи, має бути в найблизшім часї скликаний конгрес народностий в цїли нарад над обороною немадярских народностий перед винародовленєм. Та вість видала ся дивною для тих угорских кругів, котрі думали, що вже дійде до помиреня між Мадярами і Румунами, а що Румуни по Мадярах найсильнїйшою народностию на Угорщині, то після гадки мадярских полїтиків по мадярско-румуньскій угодї настав би на Угорщинї национальний мир. Тимчасом редактор часописи „Rivista politicho si literara“ розмавляв о тій справі з бувшим послом Мачію, румуньским народовцем, котрий висловив погляд, що таке помирене тепер ще неможливе і що оно лише мадярским полїтикам вийшло би на користь. Теперішне угорске правительство за слабе, щоби крім трудних задач, як банкова спільність, збільшене контингенту рекрутів, войсковий закон і борба против мадярских вельмож, могло ще гадати про переведене так тяжкої задачі, як румуньско-мадярске примирене. Румуни знов з своєї сторони не можуть вдоволити ся дрібними уступками, щоби відтак приспані дали ся винародовити.

Новинки.

Львів, дня 27-го грудня 1910.

— **Іменованя.** Президия кр. Дирекциї скарбу іменувала офіцияла рахункового Фр. Радлу, ревідентом рахунковим в IX кл. ранги; асистентів рахункових: Мир. Войтовича і Кар. Патковского офіциялами рахунковими в X кл. ранги, а практикантів рахункових: Фр Вольковича, Йос. Шкодзіньского і Ст. Порембского асистентами рахунковими в XI кл. ранги в гал. властях скарбових.

— **З зелїзниці.** З днем 15 грудня с. р. отворено на шляху Вигнанка-Іване пусте поміж стациями Шманьківчики і Озеряни-Пилатківцї пристанок. Заліс для руху особового і обмеженого пакункового.

— **Зелїзничі стациї телеґрафічні.** З днем 24 грудня с. р. отворено зелїзничі стациї телеграфічні: Дубляни-Ляшки, Камінка струмилова, Радехів, Стоянів, Запитів, Колодно-Жовтанцї і Холоїв для загального руху телеграфічного. З тих стаций однак будуть доручати всї телеграми лиш стациї Запитів, Колодно-Жовтанцї і Холоїв, а стациї Дубляни-Ляшки, Камінка струмилова, Радехів, Стоянів будуть доручати лиш для адресатів мешкаючих в округї двірця зелїзничого. Телеграми для инших адресатів будуть доручати уряди почтові в Дублянах, Камінцї струмиловій, Радехові і Стоянові.

— **З львівского „Сокола“.** Минулої недїлї відбув ся у Львові з'їзд відпоручників філїй львівского „Сокола“. На з'їзд прибуло коло 100 відпоручників навіть з найдальших сторін Галичини, як пр. з Єрмаківки (пов. Борщів), з Чесанівщини і т. п. Наради отворив коло 11 год. др. М. Волошин, містоголова львівского „Сокола“, предсїдателем з'їзду вибрано проф. Івана Боберского, голову льв. „Сокола“, а его заступником інж. Дутку із Станиславова. Реферати виголосили пп. др. Л. Цегельский, Ів. Ігнат, С. Горук і Ів. Боберский та поставили відповідні резолюциї що до скріпленя сокільскої організациї і що до краевого здвигу у Львові в червни 1911. По принятю резолюций відбувала ся наука руханкових вправ свобідних вільноруч, списами і хоругвцями аж до 6 год

— **Сокільня в Стрию.** Стрийский „Сокіл“ скликав був дня 20 падолиста ширший круг Русинів зі Стрия і околиці, щоби нарадити ся над будовою сокільні. Нарадам проводив о. радник Юл. Дзерович, реферати виголосили пп. Бурбела і Ол. Гарасимів, перший яко справник, другий яко начальник „Сокола“. Оба реферати виказали необхідну потребу будови дому „Сокола“, коли се товариство має дальше розвивати ся. Вислїдом нарад був вибір комітету будови сокільнї, в якого склад війшли: др. Калитовский, др. Гарасимів, др. Іл. Бачиньский, о. радник Юл. Дзерович, о. Нижанковский, Мих. Рудницкий, інж. Турин і кількох инших з правом кооптованя нових членів.

— **Міліони з димом.** Виданий звіт ґенеральної дирекциї тютюнової показує, які величезні суми люди пускають з димом. За рік 1909 вплинуло до каси державної за тютюнові витвори 272,271.795 К (в 1908 р. було менше 10,191 017 кор) За рік той спродано 393 677 сотнарів метричних тютюнових виробів. Консумция тютюну зросла в тім роцї о 15 ґрамів на одного мешканця Австриї. Циґар продано за той час 1,204 міліонів, а папіросів о 351 міліонів більше чим в попереднім роцї. Зменшала зате консумция табаки. Ріжниця між роком 1909 а попереднім виносить 77 метричних сотнарів. За границю вислала Австрия 9.674 сотнарів метричних виробів тютюнових, що представляє вартість понад 6 міліонів корон.

— **Самоубийство шпилькою від капелюха.** Жена офіцияла суд. Брон. Бачиньска, замешкала під ч. 5 при ул. Різьбарскій, хотячи позбавити ся житя вбила собі шпильку від капелюха в ліву грудь. Шпилька нарушила серце і мимо скорої помочи лїкарскої нема надії удержати зранену при житю. Причиною сего вчинку була розпука і обава нужди, до якої могла би довести добродушність єї мужа, котрий одному з товаришів підписав вексель на 4000 К. Товариш той в наслїдок злого поведеня стратив посаду а тепер вексель за него мусів сплачувати п. Б. Жінка его так взяла то собі до серця, що постановила позбавити ся житя.

— **Дрібні вісти.** Як побожно сьвяткували Львовяни латиньского обряда сьвято Рождества Христового може послужити за доказ факт, що стация ратункова лиш у 86 случаях подавала поміч побитим і покалїченим. — Дорожкар Волошин вступив вчера досьвіта о 4 год. до отвертого шинку на розї ул. Рускої і Сербскої лишивши дорожку без дозору. Коли вийшов із шинку, довідав ся лиш, що якісь „три пани всїли до дорожки і поїхали“. — З карного заведеня у Вісьнїчу коло Кракова вивезено 16 з тих кримінальників, що недавно тому викликали там великий бунт аж до карного заведеня в Пільзнї в Чехії. — В ночи з суботи на недїлю вломили ся до склепу Флїсера при ул. Ягайлоньскій злодії і шукаючи очевидно готівки знищили цїлий склеп. Товарів забрали небогато, зато взяли з каси 300 К золотими угорскими 10 коронівками.

— **Про самоука фальшівника банкнотів** помістив о. Лев Гриневич, парох Славятина, слїдуюче поясненє в „Дїлї“:

пятнацятьох лїтах сумне і аж до розпуки нудне. Той торжественний і нудний Версаль!

Однако Версаль міг ему відповісти:

— Алеж ти ту нудьгу сам в собі носиш! Чиж моя вина, що ти понурий, неспосібний до веселости ні мрій? Чи моя вина, що не маєш вже ні тих самих очий, ні серця? Чи моя вина, що ти вже не молодий?

По правдї, полковник — в тім часї став вже полковником — так зле не думав о огородах Тріянон: тїнисті їх гаї знаменито надавали ся до любовних сходини, лїпше як деякі прості алеї, в котрих на пів милї видко ідучих. Для него були они тим, чим для Фавста огород Марґарети, огород виїмковий, сьвідок і повірник і спільник в покусї і ему то завдячував, що послїдні сумніви Сильвіяни щезли. Впрочім вскорі по тім ідиля замінила ся в драму з причини підозріних родичів, котрі маючи для сина богату панну на оцї, постарали ся розлучити его з Сильвіяною, спричинюючи перенесенє его до иншого гарнізону.

Від того часу полковник де Бресль був у Версали лиш один раз, вчерашного дня і то не з власної волї лиш просто в інтересї.

Цїлих сорок вісїм годин мав провести в тім містї, зовсїм не богатім в розривки. Якже отже міг би не пійти з відвідинами до старої знакомої своєї родини, баронової д'Юссей? Отже по обідї пустив ся в напрямі поважної і знищеної палати в дїльници Сен-Люї. Случай хотів, що баронова згромадила сего вечера у себе кілька близше знакомих осіб на концерт виданий в єї честь замість дарунків, численним кружком внуків і внучок, малих артистів від сїмох до дванацятьох лїт.

Вже на порозї п. де Бресль почув оплески по відограних лише що легких творах музичних, коли між тим старі, трясучі ся голоси кликали:

— Чудесно! Знаменито! Люба дитина! Ходи, нехай обійму тебе!

Кілька старушків обох полів розкошувало ся з радости сидячи в глубоких, аксамітних фотелях при сьвітлї двох ламп, до котрих на знак торжества додано кілька сьвічок. Старий фортепян давної конструкциї уміщено напротив дверий, а при нїм проводячи малим, недосьвідним ручкам, стояла особа не та вікова, як инші, але доведена вже до стану руїни: то була Сильвіяна!

Ох! був би єї не пізнав, коли би не була почервонїла, коли увійшов, а кров цїла так ударила їй до лиця, що майже стала ся так хорошою, як була за молодих лїт; хвилю пізнїйше та сьвіжість зникла; погаслі очи на поблїдлім лици з вистаючим підбородком і запалих лицях, ось що з неї лишило ся. Вже ні один мужчина не глянув би на неї.

Видко він сам не змінив ся так дуже, бо пані д'Юссей, побачивши его, почала одушевляти ся его виглядом. Кілька з поважних личностий з того музею старанностий наближило ся до него в сердечним повитанем; иншим представлено его, а пані д'Юссей представила его в такім замішаню і паннї Сильвіяні Рожер, а побачивши, що она простягає до него руку з усьміхом — мала ще той сам дуже милий усьміх — добра баронова відозвала ся:

— Алеж правда, мусите знати ся...

Було то сказане без тїни злоби, як простий спомин; а Сильвіяна похиливши ся над поличкою з нотами, немов би дуже пильно шукала вальця, який мала грати найстарша з малих д'Юссей.

— Панна Рожер учить всї дїти грати на фортепяні... то наше провидїнє — сопала товста баронова, що безнастанно борола ся з дихавицею. — Бідна дївчина! — така таланавита... така добра!

— Бідна? — повторив п. де Бресль питаючи.

— Знаєте, що утратила матїр? Я нїколи ще не бачила такого сердечного відношеня між материю а дочкою. А яка то честна особа була та пані Рожер!

Тимчасом ішов валець і удав ся зовсїм добре, що викликало нові похвали для малої артистки, з котрих спора пайка дістала ся учительцї.

Сильвіяна боронила ся зі сьміхом, але тїшила ся поводженєм тих малих дїтий, які крутили ся коло неї, шептали їй до уха, вдирали ся на колїна і примилювали ся до неї всїми способами, а она немов би відмолоднїла в окруженю тої молодости.

(Дальше буде).

Краєва праса з послідних днів рознесла вістку про самоука фальшівника банкнотів Олексу Юхновича, дяка і писаря гром. в Славятині, пов. підгаєцкого, а для піднесеня сензациї в своїх дописях робить его майже феноменальною людиною. Колиж в тих дописях згадано імена як пароха і мого сина Юліяна, уважаю вказаним подати до прилюдного відома сих кілька слів виясненя. І так найперше що до мого сина Юліяна Гриневича, то після зізнань сего фальшівника (котрі впрочім він зараз відкликав) виглядалоб, що того сина мого Юліяна з ним лучили якісь близші зносини. На се рішучо заявляю, що не тільки з сином Юліяном, а взагалі з жадних з дітий моїх не було ніяких зносин, хиба ще перед 8 літами, коли мої сини були ґімназиястами, коли то на просьбу того Олекси Юхновича мій син Юліян раз визичив був єму, і то на один тиждень, своїх підручників в низш. ґімназиї, як граматики грецкої і фізики, а Ол. Юх. по упливі 8 днів точно сі підручники звернув, пізнійше вже не було жадних зносин, а коли які лишились, то не виходили ніколи поза межі звичайної конвенціональности. Що до мене самого проста річ, мусіли ми зносити ся, але ті зносини були чисто службові, бо з потреби, але не задля якихсь надзвичайних здібностий, приняв я того Ол. Юх-ча найперше на дяківского помічника, а пізнійше на дяка самостійного. В дяківску службу вступив той Ол. Ю-х ще в 1901 р. і перебував як помічник через 2 роки, а по їх упливі на власне его прошене зістав часово звільнений і опустивши Славятин, через 1903 і 1904 рр. учив ся дяківства (мабуть десь близько Львова, бо добігав на науку дяківства у Львові у сьв. Юрі до тамошного управителя крилоса) і вже в 1905 р. дістав від Митр. Консисториї дяківский патент з добрим успіхом, а з релігії і бібл. історії навіть з успіхом дуже добрим, і на основі тої кваліфікациї зістав поновно принятий до дяківскої служби в Славятині вже на самостійного дяка, а в рр. 1907 і 1908 був навіть самостійним дяком при обох церквах моєї парохії. Тому, що був примірний і тихої вдачі, я як парох все его попирав, та до р. 1909 не мав я ніякої причини робити єму які небудь заміти, аж в рр. 1909 і 1910 почав він занедбувати свої обовязки, виїзджаючи самовільно в незнаних мені напрямах і цілях, однакож тому що він жонатий і батько 4 дрібних діточок, по відповідних напімненях, котрі — на жаль — не приносили успіху, терпів я его на посаді дяківскій, але в переконаню, що він робить самовільні екскурзиї в вишуканю собі якоїсь інтратнійшої посади, в намірі піднесеня материяльного биту: коли р. 1909 в Славятині опорожнила ся посада громадского писаря, а громадяни бажали на тій посаді мати свого чоловіка, за моїм впливом обняв він посаду громадского писаря в Славятині, хотяй се заняте робило єму великі трудности і тамошний громадский начальник задля его неадібности попадав в колизиї з своїми властями. — Ол. Юх. не був жадним феноменом, яким его робить краєва праса. Я ніколи его не підозрівав о жадні злочини і махінациї, та коли він дійстно тепер допустив ся злочину фальшованя банкнотів, я знаючи его вдачу, можу сказати, що не мав він злочинних намірів, але радше зробив се задля своєї непочитальности. В нім мабуть відозвала ся давна хороба. Мої пересьвідченя про его непочитальність мотивую сим, що він ще в своїм молодечих літах підпадав умовим збоченях, які і були причиною звільненя его від войскової служби; до того в селі майже всі вважали его за „нарваного“.

Телеґрами.

Відень 27 грудня. Командант маринарки ґр. Монтекукколі від'їхав до Будапешту.

Льондон 27 грудня. Агентия Гаваса доносить з Лісбони: Судия слідчий зарядив арештоване ґубернаторів і членів ради надзираючої португальского кредитового банку земского. Люціяно Кастро, котрий есть спаралізований і не може ставити ся перед судом, позістане дома за кавциєю 10 мілїонів франків, котрі зложили за него чотири его приятелі. 12 членів ради надзираючої то бувші міністри. Також шефи книговодства і касиєри банку стануть яко обжаловані, але їх випустять на волю за зложенєм кавциї.

Сан Домінґо 27 грудня. З причини пограничної колотнечі межи Сан Домінґо а Гаїті вислано войска на границю. Вчера прийшло межи войсками до стички, в котрій згинуло кількох вояків.

Пекін 27 грудня. Бюро Райтера доносить: Комісия державна вдоволила ся вчерашним цісарским едиктом. Палата постановила більшостию двох третин голосів взяти назад меморіял, ухвалений дня 24. грудня а жадаючий установленя одвічального кабінету.

Константинополь 27 грудня. Порта поручила турецким послам при опікунчих державах, щоби звернули їх увагу на опорне становище Кретийців і на масове закупно оружия. Посли мають просити по мисли зобовязань держав о пороблене заряджень в цїли оборони власности і житя жителів.

Надіслане.

— **Найгарнійшими дарунками для дітий** і шкільної молодіжи на сьв. Николая, Рідво і Новий Рік — се звістні зі своєї дешевости, гарного, добірного змісту видания Руского Тов—а Педагоґічного. Купуючи свої рідні видання, учимо наших дітий любити все, що своє, крім того сповняємо народний обовязок, бо гроші одержані з видавництв ідуть на удержанне шкіл Р. Т. П. Просимо спішити з замовленями впрост до канцелярії Товариства, ул. Мохнацкого ч. 12 можливо як найскорше, бо замовленя роблені в послідній хвилї не може канцелярия як слід виконати. Головно позволимо собі звернути увагу на ілюстровані книжочки для дітий в віці від 2—10 року житя, які суть дуже дешеві і суть правдивою утїхою для дітий. Для старших знова, для читалень і иньших Товариств крім гарних, добірних до змісту і віку читача книжок, постарало ся Р. Т. П. о приємну забаву „**Подорож довкола землї**“ по ціні 1·50 К за примірник. Се, що в протягу одного місяця розійшло ся поверх 300 примірників сеї забави, говорить само за себе о давно відчуваній потребі такого видавництва. На сьв. Николая купуйте Тати і Мами своїм чемним дїтям місто всяких витребеньок, **книжки** Руского Тов-а Педагоґічного а зробите тим дитині приємність і поможете своїй Інституциї. Спішіть ся з замовленями, які полагоджує ся відворотною почтою.

— **Рускі диктати до шкільної і приватної** науки. На підставі правописних правил з'ладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене видане.

— **Подорож довкола землї**, весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педагоґічного у Львові. Ціна 1 К 50 с.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубким друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, 8·55, 1·15, 1·30, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, 2·05, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9·44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·17.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38*).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, 8·25, 8·40, 2·45, 3·15, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, 2·16, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, 9·10, 9·35, 2·23, 10·36, 2·52*), 5·59**).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35*).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, 2·31, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30*).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54*).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Кроховецкий**.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).